

Misschien zitten er te veel goede ideeën in De wilde eend

Anna van Kooij

toneel de wilde eend Gezien 31/10 Waar Frascati

SIMON VAN DEN BERG

Tussen de zwart-witte bomen op het decor lijken de smokings van de twee vrienden bijna camouflagekleding. Net als in haar eerdere voorstellingen zet regisseur Maren Bjørseth twee acteurs met behoorlijk verschillende speelstijlen tegenover elkaar. Thomas Höppener speelt alleen de buitenkant, met nadrukkelijke gestiek; Sander Plukaard is expressiever, alsof hij onder druk staat.

De heldere contrasten geven een associatie met tekenfilms en dat lijkt goed te kloppen bij De wilde eend van Henrik Ibsen. Het is een raar stuk, waarin Gregers (Höppener) na jaren terugkomt bij zijn familie en een geheim ontdekt over zijn vriend Hjalmar (Plukaard). Hij moedigt hem aan zijn levensleugen onder ogen te zien en te kiezen voor een leven in waarheid, wat de arme drommel nog doet ook. Het loopt niet goed af.

Bjørseths regie is een beetje verwarrend omdat niet helemaal duidelijk wordt of het haar nu gaat om het verhaal of om iets anders. De afgelopen jaren is er op het Nederlands toneel flink gedold met het werk van Ibsen, met de vrolijke deconstructies van zijn wereld- en mensbeeld in Sarah Moeremans' Crash Test Ibsen-serie als hoogtepunt. Is Bjørseth net zo kritisch of zoekt ze toch een

modern equivalent van die ideeën? Ik kreeg sterk de indruk dat ik een puzzelstukje miste om deze voorstelling te ontsluiten.

Nu staat er een vrij volle voorstelling, met actrice Diewertje Dir die live met Requisieten en zendmicrofoons een techno-achtige soundscape componeert, twee grappige bijrollen van Jochum ten Haaf en Mark Kraan als vaders van beide vrienden, een decor met verrassende verlichtingsmogelijkheden en slim gebruik van ballonnen. Er zitten genoeg goede ideeën in deze De wilde eend (misschien te veel) en met name Plukaard is erg goed. Maar uiteindelijk krijg je de vinger er niet achter.